

Festa major 2015-pregó

JORDI DOMÈNECH

Bon vespre,

Potser una de les coses més sorprenents i meravelloses que em suggereix el nom de Manlleu és el canvi produït en l'àmbit musical des que jo era nen fins ara. Des d'aquells concerts esporàdics que es feien a l'Auditori de Caixa Manlleu, on ens podíem trobar quatre gats, fins al moment actual, el canvi produït a la vila ha estat, per a mi, espectacular. I no només quant a públic sinó quant a implicats directament en l'estudi i el fet musical, siguin estudiants, pares d'estudiants, cantaires o professionals.

La vida musical, quan jo era petit, es concentrava bàsicament a la Coral Xiulet, la Coral Rogent i l'Escola de Música de la família Ramírez. La Coral Xiulet va ser, de fet, qui em va introduir en el món musical. En aquells dies a casa meva la música es concentrava al voltant del tocadiscos i dels elapés que escoltaven els meus germans (Els Beatles, AC/DC) o els meus tiets (especialment, la santíssima trinitat: Llach-Serrat-Maria del Mar Bonet, però també Joan Báez i Esquirols), i de la tele –de sèries, d'Eurovisió. A més, hi havia la música de “temporada”, com les caramelles, quan sortíem a cantar amb la coral i a més de cantar patíem tot el matí de Pasqua a la intempèrie. Si feia sol et torraves, i si no en feia, ni faixa ni barretina t'abrigaven prou. I recordo especialment la música de Nadal i dels Pastorets que, a causa de l'herència del meu pare, tots ens sabíem de memòria.

I gràcies a aquesta coral vaig tenir una de les experiències que varen marcar-me més, l'estrena a Barcelona de la cantata *Tirant lo Blanc*, amb música d'Antoni Ros-Marbà -a qui vaig poder conèixer personalment fa dos anys, després d'anys i anys de creuar-nos en auditoris, però mai al mateix concert. I és que *Tirant lo Blanc* va ser tota una revelació per a molts nens. D'entrada, la música era i és maquíssima. El tema, el món de cavalleries antic, sempre cridava molt l'atenció. Jo mateix vaig pensar que, si allò era música clàssica, volia dedicar-m'hi. Per acabar-ho d'adobar, el concert es va fer a Barcelona i hi havia uns 5.000 nens cantant! Tant a la coral com a la meua classe de l'Escola Casals-Gràcia devíem ser uns 20 –i a vegades menys- i per tant, mai m'havia imaginat que hi hagués tants nens al món, i a més estava seguríssim que eren tots allà, a Barcelona, cantant el *Tirant lo Blanc*!

A la coral hi havia nens que anaven a l'escola de música dels Ramírez on aprenien el solfeig i algun instrument. Però no va ser una cosa que em cridés mai l'atenció, entre altres coses perquè, sent del barri de Gràcia, el carrer de la Cavalleria sempre ens havia semblat llunyíssim. Travessar el poble a peu només ho solíem fer a l'estiu, per anar a la piscina i, de fet, “baixàvem a Manlleu” per anar a la plaça.

De la Coral Xiulet recordo molt bé les colònies musicals, especialment perquè no m'agradaven gens, i alguns dels seus directors: la M. Mercè Pladelasala –entre les trenes que portava i el fet de ser filla de pastisser li donaven un glamur irresistible-; també hi havia en Jaume Collell i la Maite Pujol.

La meua tieta, la Maria Molist, va regalar-me, quan tenia 10 anys, un any de matrícula amb la professora Pilar Puig. I aquell any va ser el començament de la resta de la meua vida. Va descobrir-me el món del piano i del solfeig amb tant d'ímpetu que, encara ara, a causa de la meua capacitat per recordar-me especialment de les coses inútils, podria cantar algunes de les lliçons del LAZ que vàrem fer a la seva escola del carrer del Pont, algunes de les peces que la Pilar tocava abans de començar les classes i els dibuixos que jo feia a la pissarra de música, bàsicament el Mazinger Z.

Per gran disgust meu la Pilar es va casar amb un dentista i va anar a viure a Sabadell...I els meus pares varen portar-me a l'Escola de Música de Vic, on vaig tenir professors que encara ara considero fonamentals en la meua carrera, especialment la Fina Colomer i en Pep Baucells. D'aquesta època són els viatges incessants Vic-Manlleu, que llavors fèiem en autoestop i amb la repetició, trajecte rere trajecte, de la conversa:

-I què estudies?

-Música

-No, no... en "sèrio"

-Doncs sí, música

-Ah, pop?

-No, clàssica

I aquí hi havia uns segons de silenci abans de començar a abordar altres temes com ara els esports, la boira de la Plana, etc.

De l'Escola de Música de Vic ja vaig anar a l'estudi de l'Àngel Soler, al Conservatori de Barcelona, al Cor del Palau de la Música, a Londres, vaig passar de tocar el piano a cantar, a compondre, a voltar fent concerts i òperes i a descobrir alguns dels teatres que, quan vaig començar a escoltar música, només llegia a les portades dels CD.

Malgrat tot aquest anar i venir entre escoles, instruments, col·legues i companys sempre vaig poder tenir un ull ficat en el món musical de Manlleu, especialment en dues entitats que, malgrat que molta gent ho cregui, jo no vaig ni crear ni inaugurar i que continuen amb vitalitat i il·lusió: l'Escola Municipal de Música i la Coral Regina. Tant una com l'altra han estat decisives en la vida musical de la vila i de les dues vaig ser-ne director i, de l'Escola, vaig ser-ne professor, tant abans de marxar a Londres com un cop en vaig tornar.

Vaig entrar a l'Escola de Música en el seu 3r o 4t any de vida. Ja no vaig ensopegar alguns dels seus primers impulsors com ara en Ramon Sitjà o en Joan Cabero, però sí professors com ara en Ramon Vilar, l'Elisabet Trulls, la M. Mercè Pladelasala, la Montse Niubó...i també, però no com a professors, en Carles Sánchez i la Fina Salines. A la meua segona etapa a l'escola vaig poder compartir aules amb alguns dels professors que encara hi són i vaig poder treballar amb alumnes que, ara que s'han fet més grans, ja són professionals de la música i me'ls trobo programats en festivals i auditoris del país.

A la Coral Regina, vaig ser-hi al capdavant just abans d'anar a Londres. Durant molt de temps, i juntament amb els cors de l'Escola de Música, van ser els únics cors a Manlleu. Ara, afortunadament, a Manlleu qui no canta en una coral és perquè no vol. Perquè tenim Nàïades, CordHomes, Serpencanta, cors a l'Escola de Música, al Mercat Municipal i a les parròquies i fins i tot l'ara exalcalde va cantar les corrandes dels Pastorets de manera inimitable!

Quan arribàvem al 10è aniversari de l'Escola de Música, vàrem posar la primera pedra, amb un concert al mes de maig d'una de les coses que més m'ha tret la son –i me la treu encara-: el Cicle de Concerts de Manlleu. Arriba, justament aquest any, al seu 25è aniversari, de la mà d'Amics de la Música de Manlleu, de la seva junta (la Montse Pladelasala, les Núries –Serrat i Grané-, en Mateu Canadell i l'Íngrid Pujol) i dels seus socis. Fora dels problemes que suposa organitzar concerts a Manlleu –entre els espais, el fred, les negociacions amb el mossèn, amb “el Centro”, la Caixa, etc.- aquesta és una de les iniciatives de les quals més orgullós estic. Especialment quan a la gent els interessa el que hem programat, omple la sala i, per més *inri*, es queden al final a comentar la jugada. Quin canvi, d'aquells concerts per a quatre gats a la Caixa, quan era petit!

La veritat és que poder fer el pregó d'enguany m'ha fet molta il·lusió...i m'ha costat una mica perquè els darrers pregoners m'han trepitjat moltes coses: l'Anna Piella va ser professora meva (sort que es va dedicar a gratar moments de quan era petita), en Xevi Boada va parlar del Manlleu modern (que ell coneix molt millor que no pas jo) i l'Ester Pujol, amb qui compartim any de naixement i, per tant, molts dels seus records també eren els meus, especialment els de l'institut. L'únic entrebanc que hi veig, si se'm permet, és que m'arriba una mica tard. M'hauria agradat que el meu pare l'hagués pogut sentir...

Ja he parlat de les corals, de l'Escola de Música, del 25è aniversari del Cicle de Concerts... Però una de les coses que també volia esmentar és la meva família, com a clan que ha participat de la vida manlleuena de manera continuada. Una participació especialment centrada en la figura del meu pare, però també dels meus tiets, germans i germanes, cunyats i cunyades. I és que si ho mires amb una mica de detall, més que una família això sembla un *lobby*. El meu pare, a més d'ocupar els principals papers que li oferia el Teatre Centre (entre ells el Jesucrist de la Passió, el Llucifer dels Pastorets i el galant de múltiples comèdies de l'època), ser el tenor solista de les caramelles de l'època de Mn. Aulet i del *Record*, regidor de l'Ajuntament i pregoner de la Fira de Reis, la família Domènech juntament amb les famílies Molist, Pujades, Verdaguer, Benet, Pareja, Figueras i Parrón, hem escrit llibres sobre Manlleu, hem fet escultures i dissenys de publicitat i d'arquitectura, hem enjardinat voreres, organitzat raids hípics, i participat en grups de muntanya, d'escalada, de bàsquet, concerts, sardanes...i segur que m'oblido de moltes coses més.

Molt bona Festa Major !!

Manlleu, 13 d'agost de 2015